

Ljubomir Kljakić: Kontrolisana dezintegracija

By [Ljubomir Kljakić](#)

Global Research, June 02, 2012

[Fond Slobodan Jovanović](#) 16 May 2012

У књизи сам понудио аргументе на основу којих мислим да смо ми фактички доживели колапс. Уосталом, немогуће је да постоји заједница од нешто преко седам милиона становника, а да се у њој ништа озбиљно не производи; таква алхемијска формула до сада није смишљења. Наш образовни и здравствени систем реформише светска банка, а не људи који се баве образовањем и здравством. Целу Србију реформише Међународни монетарни фонд, а безбедносне војне и полицијске системе – НАТО и његове афилијације; тако да је Србија у ствари земља која не располаже сама са собом.

Када сам на [промоцији књиге](#) Љубомира Кљакића, политиколога и публицисте, „Криза –корисни идиоти и пропаст Србије“ чула да се у њој ради и о мом животу, одмах сам се за њу заинтересовала. А када сам чула да се мој, као уосталом и ваши животи, налази близу краја, али да то не би требало много да нас узнемири јер оно што нас чека треба много више да нас забрине, књига ми је додатно привукла пажњу. Ова књига, рекао је [Слободан Машић](#), полако напуштајући претходни саркастично-ироничан али топао и озбиљан тон, „покушава да језик моћи преведе на језик ваше беспомоћности, да вам скрене пажњу да оно што вам изгледа јасно није јасно, него монструозно. Ова књига је проговорила о нечему што морате знати“... Сам [аутор](#) рекао је да је књига настала као потреба да себи и нама одговори на питање зашто је овај свет у којем живимо тако гадан и ружан. Па да га и ми прво то питамо.

– Ако нâс људи има у данашњем свету седам милијарди, а осамдесет можда и деведесет посто од тог броја живи у условима који нису достојни човека, мислим да је то један веома лош свет. Истине за вољу, кроз читаву досадашњу историју мало је епизода у којима су ствари биле значајно другачије. Најпознатија је она историјска епоха неолита, када су људи, свуда по свету, живели исто, у једној врсти првобитне једнакости. То је оно златно доба које се у правилним циклусима призива кроз историју последњих миленијума. Али ми данас живимо у савременом свету, чија је битна карактеристика то што је у последњих двеста-двеста педесет година јаз између екстремно богатих и екстремно сиромашних до те мере нарастао да тај свет ни по ком критеријуму не може да буде препознат као свет достојан човека и као добар свет.

Слика света коју нам нуди владајућа доктрина социјалног дарвинизма каже да је свет у коме живимо само поље сурове борбе за опстанак у којој побеђују најјачи, да смо сви егоистична бића која ће међусобно да се туку до последње капи туђе крви, да само јачи и само најјачи побеђује, и да само онај ко тако докаже своју способност и супериорност треба да преживи. Међутим, слика света која полази од тога да смо сви спремни на злочин и да је онај ко први почини злочин и убије последично у праву, погрешна је. Следствено, свет који је на таквој представи заснован, структуриран и

организован иницијално је погрешан свет...

Савремене науке увелико су довеле у питање валидност концепта борбе за опстанак карактеристичан за викторијански еволуционизам и његове двадесетовековне деривате – као што су то еугеника и „теорија“ о супериорним и инфериорним расама – па је дошло време да се и владајућа идеологија социјалног дарвинизма доведе у питање и на нивоу организације људског света. Драгоцен путоказ у овој ствари оставио нам је Петер Кропоткин, велики револуционар, научник и мислилац, када је 1902. у Лондону објавио оно своје капитално дело, „Узајамна помоћ: фактор еволуције“ („[Mutual Aid: A Factor of Evolution](#)“). Овде Кропоткин показује и доказује да борба за опстанак није основни регулативни и формативни принцип природе и њеног поретка, него да је то принцип узајамне помоћи, солидарности и сарадње унутар врсте и међу врстама. Данашња наука дала је за право Кропоткину...

Истраживали сте, како сами кажете, вођени старом идејом Хераклитовом, готово аксиомом, да оно што је суштинско, што је важно, истинито хоће да се скрива, а да оно што је на површини, појавно, често замагљује ту праву слику. Шта сте нашли иза тих врата која сте отворили, шта је у позадини савремених односа, каква им је заправо структура?

– Иза тих врата налази се планетарна хијерархија моћи на чијем је врху малобројна група припадника корпоративне олигархије која током протеклих сто педесет година настоји да успостави своју неприкосновену светску доминацију и хегемонију.

Протеких четрдесетак година, од почетка седамдесетих година 20. века до данас, ова самозвана група „спасилаца човечанства“ снажно је обележила успостављањем једног корпоративног планетарног поретка перманентног рата, невиђеног тлачења, експлоатације и новог робовласништва. Све то време, ови самозвани „спасиоци човечанства“ махали су заставом на којој су великим словима били исписани високи идеални људске слободе, социјалне правде, демократије и универзалних људских права. Међутим, планетарни поредак који су успоставили показао је да је то била лажна застава. Високи идеали систематски и системски конвертовани су у стварност светског корпоративног поретка који се, са ваљаним разлозима, данас још назива и светски либерални фашизам.

Све је почело крајем шездесетих и почетком седамдесетих година 20. Века, када је свим актерима на великој сцени светских послова постало јасно да човечанство неминовно улази у фазу историјске демисије дотадашњег светског система, да је реч о почетку дуготрајне транзиционе кризе самих темеља на којима је свет до тада почивао и да је задњи час да се артикулишу програми за оптимално администрирање кризом. Током седамдесетих и осамдесетих била су артикулисана три таква, међусобно конкурентна програма, сва три као програми „новог светског поретка“. После тешке борбе за превласт која је обележила осамдесете године, на светској сцени су остали само протагонисти „Пројеката осамдесете“. Реч је о пројекту америчког Савета за спољне послове, највећем у досадашњој историји те организације.

Са данашње историјске дистанце није тешко уочити да је концепт „контролисане дезинтеграције“ који се искристалисао у једној од економских студија „Пројекта осамдесете“ уједно и најважније постигнуће читавог тог посла. Већ од половине осамдесетих, концепт „контролисане дезинтеграције“ показао се као успешан у свим

сегментима људског живота, па је од 1990. заиста и могао да произведе све оне последице о којима данас говоримо као о тамним странама тзв. Глобализације, или као о стварним циљевима велике корпоративне револуције и њене идеологије „неолиберализма“. Да овде само поменем највећи успех стратегије „контролисана дезинтеграције“ – ону радикалну трансформацију политичке мапе света која је демонстрирама кроз „самораспуштање“ комунистичких режима у Источној Европи и СССР крајем 1989. и 1990–1991.

Да ли ми данас живимо у том концепту или у његовом колапсу?

- Не постоји ниједан план у историји, ниједна идеја или доктрина која се идеално остварила, нити се у историји догодило да су људи до краја успели да контролишу процесе којима су желели да управљају. Тако се и овде, са „Пројектом осамдесете“ и са стратегијом „контролисана дезинтеграције“, догодило оно што се по правилу дешава са свим месијанским идејама и програмима.

„Контролисана дезинтеграција“ завршава у властитом колапсу, утопија о светском друштву како су га видели носиоци велике корпоративне стратегије и њене велике корпоративне револуције, ови протагонисти „контролисана дезинтеграције“, пред нашим очима завршава као једна планетарна дистопија, као светки поредак који је по свим параметрима неподношљиво лош за живот. Читав свет нашао се у провалији ове дистопије – осамдесет, можда и деведесет одсто човечанства живи у беди и крајњој оскудици; свега 1 (и словима, један) проценат припадника америчке корпоративне олигархије, ничим ограничен, управља животима свих 99 процената тамошњег становништва; права епидемија незапослености захватила је најразвијеније земље света; једна самопроглашена група приватних грађана позната као „[Група из Франкфурта](#)“⁽¹⁾, преузела је у новембру 2011. све ингеренције управљања економијама земаља Европске уније итд.

То је експлозивна и опасна ситуација која говори о дубини структуралне кризи у којој се већ четрдесет година налази данашњи свет. Под постојећим претпоставкама на које пресудно утиче актуелна конфуигурација светске моћи, излаз из ове кризе је практично немогућ.

Ако Грцима, Шпанцима и Италијанима не дају да изађу из те доктринарне клопке у којој се читава Европа налази, већ да у оквиру ње траже решења, а како сте рекли – решења нема, шта је онда опција за Србију?

- Моја књига се зове „Криза. Колапс Србије и корисни идиоти“. У њој, понудио сам аргументе на основу којих мислим да смо ми фактички доживели колапс. Сви социјални и економски параметри говоре у прилог том закључку. Уосталом, немогуће је да постоји заједница од нешто преко седам милиона становника, а да се у њој ништа озбиљно не производи, таква алхемијска формула до сада није смишљења.

Наш образовни и здравствени систем реформише светска банка, а не људи који се баве образовањем и здравством. Целу Србију реформише Међународни монетарни фонд, а безбедносне војне и полицијске системе – НАТО и његове афилијације; тако да је Србија уствари земља која не располаже сама са собом.

То је Србија на појавном нивоу. А шта је иза оних врата која воде у суштину

која се скрива?

– Да би носиоци светске корпоративне моћи заиста остварили светску доминацију, они увек у локалној заједници морају да имају своје послушне локалне заступнике, своје агенте утицаја и своје слепе присталице. То су „корисни идиоти“ светског корпоративног поретка – људи суштински неупућени у послове од интереса за заједницу, они који се политиком не баве због заједнице, јавног интереса и општег добра, него због себе, изван заједнице и у властитом личном интересу, незналице и по свему морално недостојне и некомпетентне особе.

Главна последица овдашњег поректа „корисних идиота“ јесте колапс Србије. Опширно сам у томе писао у мојој књизи.

Кад тако кажете, изгледа као да свако ко дође на власт неминовно улази у улогу „корисног идиота“.

– Не, сасвим сигурно не. Биће „корисни идиоти“ уколико не поседују квалитете као што су то знање и морална врлина, уколико проблеме гурају под тепих и уколико сваки интерес протагониста светског корпоративног поретка претпостављају интересима грађана земље у којој живе. Међутим, онај ко се са драмтично отвореним питањима српског друштва буде ухватио на компетентан и морално уверљив начин, тај има шансу да добије унутрашњу подршку у Србији. И, такође, има шансу да не буде „корисни идиот“.

А шта ћемо с подршком споља?

– Будући да се сан о светском корпоративном поретку и његовој империји завршава као дистопија у којој се све урушавају и САД и Европска унија, а да су се у истовремено неке друге земље – Русија, Кина, Индија, Бразил, Јужна Африка – показале као земље убрзаног економског и социјалног развоја, пред Србијом је могућност сарадње са тим земљама. Међутим, уколико би Србија остала везана за концепт чијем пропадању сада присуствујемо, онда би Србија заиста заједно са њим завршила у тешким социјалним немирима и хаосу. Јер ми не знамо до чега ће за годину или две доведу ове тешке ствари које се дешавају у Грчкој и Шпанији, и које ће се дешавати у Француској, Уједињеном Краљевству, а на крају и у Немачкој.

Видите ли у Србији, пре свега код младих људи, бар у назнакама, потенцијал да се то разуме и преведе у адекватан одговор и реакцију?

– Као што се то увек у историји дешава, и овде је аутономно покренута социјална динамика која ка томе води. То видим по томе како размишља генерација тридесетогодишњака. Они су прошли кроз потпуно невероватан идеолошки, политички, економски и ратни дрил, који је ову земљу захватио у последњих тридесет година, и они о томе размишљају као прави наследници оног најбољег у српској историји. То се најбоље види у разумевању политике на један другачији начин. Када данас читате младе људе који о томе пишу, или их слушате како говоре, видите да они више не размишљају доктринарно, као фах идиоти, већ као људи који су свесни да живе у сложенем свету. Упркос свему, они се у свом погледу на ствари чврсто држе начела без којих би иначе човечанство, па и Србија, просто изумирли. Ово унутрашње језгро њиховог односа према свету, њихова стајна тачка, јесу људска слобода и достојанство, правда и солидарност, морална врлина. Ја то препознајем у

припадницима генерације тридесетогодишњака које познајем и срећем.

Мислим да присуствујемо обнављању енергије од виталног значаја за људски живот уопште, па тако и за живот Срба и Србије.

Један од феномена времена у којем живимо је морализација политике и права, из чега произилзе хуманитарне интервенције, током којих људима падају бомбе по главама. Роберт Френсис Купер отворено говори о двоструким стандардима по којима постмодерне државе међусобно комуницирају по законима, али када преговарају са старомоднијим државама, враћају се методама из ранијег времена, методама силе, превентивних напада, превара. „Када делујемо у џунгли, морамо користити законе џунгле“, сва срећа те нам каже овај господин јер многи од нас мисле да нас равноправно третирају, па чак и воле, да је свака казна и батина за наше добро. Он нам је заправо сам отворио она „Хераклитова врата“, зар не?

– Већ почетком двадестог века идентификовано је да империјална концепција света почива на томе да код куће примењује један сет прописа, а у колонијалном свету други. Сила је ту важан фактор, ту се лаже без стида и срама и у колонијама и у метрополи – становништво у метрополи зато што оно мора да буде држано у уверењу да је то што раде њихова држава и њихова власт у реду, а они у колонијама у уверењу да нема друге алтернативе за њихов положај. Данас је овај механизам доминације над људима посредством двоструких стандарда на много вишем технолошком и пропагандном нивоу. Неизмерна средства стоје му на располагању – од војних, до цивилних. Зато су такозване хуманитарне интервенције само један модерни облик старих класичних освајачких доктрина које памтимо кроз историју.

Ту нема ничега историјски новог, већ се само стара пракса доминације и потчињавања, субјугације, представља као нешто друго, морално по својој природи. Све ово што се данас дешава у Ираку, Авганистану, Египту, Либији, Сирији и другде, што ће се сигурно десити и у Ирану, на почетку овог историјског мини-циклуса, испробано је у свим својим димензијама код нас током последње деценије 20. века, од 1991. до 2001, током десетогодишњег рата за југословенско наслеђе, како називам серију ратова која је код нас вођена у том периоду.

Ми данас само присуствујемо примени једне матрице која је тада била артикулисана. Онај ко данас у свету не препознаје да с тим имамо посла, тај ће у блиској перспективи имати проблем преживљавања.

Шта нам разумевање тога о чему говорите доноси? Ако препознамо све то, а и даље смо конзументи свега што нам одатле долази (од хране и облачења до свега осталог што нам чини живот уопште), јесмо ли неминовно без могућности да не будемо заправо највећа логистика те моћи, јесмо ли сви „корисни идиоти“?

– У ситуацији у којој је пропагандом могуће моделовати понашање стотина милиона људи па и читавог човечанства, заиста је тачно да је процес отварања излаза двосмеран. Он мора почети из срца ствари – открићем оног правог устројства ствари које воли да се скрива и оног невидљивог склопа који је важнији од видљивог, како то каже Хераклит. Али, истина је да се, уколико би публика, јавност, човечанство, остали недирнути тим процесом разумевања ствари, ништа не би десило.

Како данас покренути овај процес ослобађања заробљене људске свести и самосвести јесте проблем који тренутно нема право решење. Међутим, сви ми смо на неком нивоу актери историје. Некада је то на први поглед мало и занемарљиво, али познато је да никада унапред не можемо знати шта је иницијална каписла за нешто што ће на крају да покрене ланац догађаја са веома крупним последицама.

Питање решења проблема Косова је, кажете, питање наше заједничке људске будућности. Појасните нам ту параболу.

– Откад се у овом циклусу историјске демисије светског система, први пут отворила и криза на Косову, било је то марта 1981, дакле пре тридесет година, ово питање је до данас драматично отворено. Већ тридесет година, без прекида, ова криза се симултано оркестрира споља, и подгрева изнутра. Тако је марта 1981. са отварањем кризе на Косову покренут ланац догађаја који ће 1991. довести до десетогодишњег рата за југословенско наслеђе, па ће тако историјски случај Југославије бити решен посредством Косова кроз ону операцију „контролисана дезинтеграције“ монументалних размера. Истовремено, такође посредством косовске кризе, решава се историјски случај Србије.

У преводу, то значи да је на овом нашем малом простору испробан, демонстриран и усавршен један сурови модел „контролисана дезинтеграције“ који је произвео бројне последице од којих је за империју најважнији тај да је управо овде, код нас, усавршила модел савремене територијалне експанзије, освајања и потчињавања, који је познат као Рат четврте генерације. И заиста, већ од 2001, ми широм света, а нарочито на такозваном проширеном Истоку – простор од европског Балкана, тј. Србије, до централноазијског Балкана, тј. Авганистана – присуствујемо перманентном понављању овог обрасца „контролисана дезинтеграције“ Југославије и Србије, чије је родно место Косово.

Реч је о тзв. „дугом рату“ који се води за доминацију у 21. веку. Зато од исхода косовске кризе зависи наша заједничка људска будућност.

Нажалост, то решење које је на нама извежбано сада се успешно примењује где им треба и одговара. Где је излаз?

– Не постоји једноставан одговор на питање шта би требало да се уради па да ствари почну да се окрећу у бољем правцу и да се вектори историје преусмере.

Замислимо ли наш људски свет као једно монументално клупко бескрајног мноштва људских, психолошких, социјалних, економских, културних, политичких, војних и свих других релација, главна ствар била би да се на том клупку нађе онај кончић који је наша Аријаднина нит. Онај ко буде нашао тај конач и повукао га, чак и ако тога у том часу не буде био свестан, тај ће покренути ланац догађаја који ће сасвим у складу са ритмом историје довести до преусмеравања историјских вектора и до крупних промена у нашој догледној будућности. Ко ће то да уради, када, и са које стране, тешко је рећи, али да ће се то догодити изван сваке је сумње. Један нови свет рађа се пред нашим очима, и он ће се, све су прилике, стабилизovati око 2050. године.

Од нас који у томе данас учествујемо, од онога шта радимо и од начина на који то радимо, зависиће хоће ли нови свет бити бољи или гори од овога у коме живимо.

интервју, Дијана Ивановић

Изворник текста: [Геополитика бр. 52](#), Београд, мај 2012, стр. 54 - 58

Упутница (према договору аутора са уредништвом сајта):

(1) Фракфуртска група или Група из Франкфурта, која се јавности представила новембра 2011. има и свој официјелни сајт на адреси: **Frankfurt group (Groupe de Francfort)** <http://www.groupedefrancfort.com/>. Појава ове најновије организације представника корпоративне олигархије пропраћена је бројним критичким коментарима у европској и америчкој штампи; виети, на пример: **The emergence of the Frankfurt Group has turned back the democratic clock**, The Guardian, 8 November 2011, <http://www.guardian.co.uk/business/economics-blog/2011/nov/08/euro-papandreou-berlusconi-bailout-debt> ; **Insight: Euro has new politbiro but not solution yet**, Reuters, Nov 7, 2011, <http://uk.reuters.com/article/2011/11/07/us-eurozone-leadership-idUKTRE7A513B20111107> ; **Europe's new parallel government**, PressEurop, 11 November 2011, <http://www.presseurop.eu/en/content/news-brief/1155161-europe-s-new-parallel-governmen> t...

The original source of this article is [Fond Slobodan Jovanović](#)
Copyright © [Ljubomir Kljakić](#), [Fond Slobodan Jovanović](#), 2012

[Comment on Global Research Articles on our Facebook page](#)

[Become a Member of Global Research](#)

Articles by: [Ljubomir Kljakić](#)

Disclaimer: The contents of this article are of sole responsibility of the author(s). The Centre for Research on Globalization will not be responsible for any inaccurate or incorrect statement in this article. The Centre of Research on Globalization grants permission to cross-post Global Research articles on community internet sites as long the source and copyright are acknowledged together with a hyperlink to the original Global Research article. For publication of Global Research articles in print or other forms including commercial internet sites, contact: publications@globalresearch.ca
www.globalresearch.ca contains copyrighted material the use of which has not always been specifically authorized by the copyright owner. We are making such material available to our readers under the provisions of "fair use" in an effort to advance a better understanding of political, economic and social issues. The material on this site is distributed without profit to those who have expressed a prior interest in receiving it for research and educational purposes. If you wish to use copyrighted material for purposes other than "fair use" you must request permission from the copyright owner.

For media inquiries: publications@globalresearch.ca